

Η “Φωνή Κυρίου” της Κυριακής των Μυροφόρων

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

12 Μαΐου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3441)

ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ

Ὁ λαός μας, γιὰ νά μὴν ἀποθαρρύνεται ὅταν παρουσιάζεται μιὰ δυσκολία, ἤέει τὴν αἰσιόδοξη φράση: «κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλὸ». Ὁ ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης τό ἔλεγε πιά πετυχημένα: «Ὅπου ὀργώνει ὁ διάβολος, σπέρνει ὁ Θεός». Καί, φυσικά, ὅσο πιά γόνιμο εἶναι τό χωράφι, τόσο πιά πολλοὺς καρποὺς θά κάνει. Προφανῶς τό «χωράφι» τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἦταν ἀρκετά

Διαβάστε [ΕΔΩ](#) τὴ “Φωνή Κυρίου” τῆς Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος – Κυριακή, 12 Μαΐου 2019, τῶν Μυροφόρων – ὅπως αὐτὴ διαμοιράστηκε στους ιερούς ναοὺς ολόκληρης τῆς Ἑλληνικῆς επικράτειας.

ΕΤΟΣ 67ον

12 Μαΐου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3441)

ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ

Ὁ λαός μας, γιὰ νὰ μὴν ἀποθαρρύνεται ὅταν παρουσιάζεται μιὰ δυσκολία, ἴσχει τὴν αἰσιόδοξη φράση: «κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλὸ». Ὁ ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης τὸ ἔλεγε πρὸ πετυχημένα: «Ὅπου ὀργώνει ὁ διάβολος, σπέρνει ὁ Θεός». Καί, φυσικά, ὅσο πρὸ γόνιμο εἶναι τὸ χωράφι, τόσο πρὸ πολλοὺς καρποὺς θὰ κάνει. Προφανῶς τὸ «χωράφι» τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἦταν ἀρκετὰ γόνιμο. Ἔτσι, μὲ τὸ πρῶτο «ὄργωμα» τοῦ διαβόλου, πρόλαβαν οἱ «καλοὶ γεωργοὶ» ἅγιοι Ἀποστόλοι καὶ ἐσπειραν σπορά ἐκλεκτή, πού ἔδωσε πλούσια καρποφορία.

Τὸ δυσάρεστο εἶναι ὅτι τὸ πειρασμικὸ ὄργωμα, στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται τὸ σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ἐγίνε ἀπὸ τοὺς ἐντὸς καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἐλληνοφώνοι Ἑβραῖοι χριστιανοὶ πού ἦταν ἀπὸ ξένα μέρη ἀρχισαν νὰ διαμαρτύρονται ἐναντίον τῶν ντόπιων Ἑβραίων χριστιανῶν πού μιλοῦσαν ἀραμαϊκά, διότι παραμελοῦσαν τὶς χήρες τῶν πρώτων στὴν καθημερινή διανομὴ τροφῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν. Κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, ἡ δυσλειτουργία αὐτὴ μᾶλλον δὲν ὀφειλόταν σὲ κακὴ πρόθεση ἀλλὰ σὲ ραθυμία τῶν διαχειριστῶν. Ἡ συνετὴ ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἔφερε τοὺς ἐξῆς φωτεινοὺς καρποὺς:

Θεοδιδάκτες προτεραιότητες

α. Ἀνέδειξε τὴν προτεραιότητα τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ κηρυκτικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας ἐναντὶ τοῦ «διακονεῖν τραπέζαις» καὶ γενικότερα τῆς λεγόμενης «κοινωνικῆς προσφορᾶς». Μὲ τὴν προσευχὴ μιλοῦμε στὸν Θεό καὶ μὲ τὸ κήρυγμα μᾶς μιλάει ὁ Θεός. Αὐτὴ ἡ ἀμφίδρομη ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό εἶναι τὸ κέντρο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιὰ μιὰ προτεραιότητα, τὴν ὁποία ἐπανειλημμένα τόνισε ὁ Χριστός. Ἐπέληξε τὸν περισπασμό τῆς Μάρθας «περὶ πολλὴν διακονίαν» καὶ ἐπαίνεσε τὴ Μαρία, ἡ ὁποία διάλεξε «τὴν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. γ' 1-7)

Ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· Οὐκ ἄρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλῆθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχείας, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠύξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ὅταν οἱ μαθηταὶ ἐπληθύνοντο, ἄρχισαν παράπονα τῶν Ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν Ἑβραίων, διότι παρημελοῦντο αἱ χῆραι τῶν κατὰ τὴν καθημερινήν διανομήν. Τότε οἱ δώδεκα προσκάλεσαν ὅλον τὸ σῶμα τῶν μαθητῶν καὶ εἶπαν, «Δέν εἶναι σωστό νὰ ἀφήσωμεν ἡμεῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑπηρετοῦμε σὲ τραπέζια. Ἀναζητήσατε λοιπὸν, ἀδελφοί, ἑπτὰ ἄνδρας μεταξύ σας πού νὰ χαίρουν καλῆς φήμης, πλήρεις ἀπὸ Ἁγίου Πνεῦμα καὶ σοφίαν, τοὺς ὁποίους θὰ τοποθετήσωμεν εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ἡμεῖς δὲ θὰ ἀφοσιωθοῦμε εἰς τὴν προσευχήν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου». Αὐτὰ πού εἶπαν, ἄρεσαν σ' ὅλους καὶ ἐδιάλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνδρα γεμᾶτον πίστιν καὶ Πνεῦμα Ἁγίον, καὶ τὸν Φίλιππον, τὸν Πρόχορον, τὸν Νικάνορα, τὸν Τίμωνα, τὸν Παρμενᾶν καὶ τὸν Νικόλαον, ὁ ὁποῖος ἦτο προσήλυτος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν. Αὐτοὺς ἔφεραν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν καὶ ἔθεσαν ἐπάνω τους τὰ χεῖρα. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διεδίδετο, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νῦξανε πάρα πολὺ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὑπήκουαν εἰς τὴν πίστιν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθηβιζάντου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)
